

BISERICA și ȘCOLA.

Foie bisericească, școlastică, literară și economică.

Eșe odată în săptămână: DUMINECA.

Prețul abonamentului:
Pentru Austro-Ungaria pe an . . . 5 fl.—cr.
" " " jum. an . . . 2 „ 50 „
Pentru România și străinătate pe an . . . 7 „ — „
" " " „ j. a. 3 „ 50 „

Prețul inserțiilor:
Pentru publicațiunile de trei ori ce conțin
cam 150 cuvinte 3 fl., pana la 200 cuvinte
4 fl. și mai sus 5 fl. v. a.

Correspondințele să se adreseze la Redacțiunea dela
„BISERICA și ȘCOLA“
Iar banii de prenumerațiune la
— „Tipografia diecesană în Arad.“ —

Școlile medie românești de nou amenințate!

„Iară se infuriază Irodiada? Iară cere capul lui Ioan?” S. Chrysostom.

Nefericita politică de hegemonie și orgoliul națiunii dominante iară căercă victimile sale, iară căercă suprimerea și exterminarea naționalităților nemaghiare și în deosebi a naționalității române!

Făimosul proiect de lege pentru maghiarizarea școlilor noastre medie, care, în urma energioșelor protestări ale confesiunilor și naționalităților nemaghiare trebui să cadă anul trecut, înoc înainte de a fi discutat în parlament, iarăși ajunse pe biroul parlamentului, prezentat de ministrul Trefort, astă dată, cu deplină încredere și siguranță despre transformarea lui în lege pozitivă.

Departa de-a corespunde recerintelor pedagogice și a aduce ore-carî îmbunătățiri în învățământul școlilor medie, singurul merit ce are proiectul Dnui Trefort, duple mărturia pressei maghiare chiar, este tendința lui politică de-a zdrobi cu ori-ce preț libertatea învățământului confesional, și a pune tôte școlile medie confesionale sub nemijlocita inspecțiune și dispusețiune a guvernului. ^{1]} În punctul acesta nu există diferență de opiniuni nici în presa nici în parlamentul magiar. Toți sunt de un acord, când este vorba de suprimerea libertății și autonomiei confesiunilor din țera.

Un șir de articoli publicați în diarul „Pesti Napló“ din Decemvre trecut, asupra instrucțiunii în școlile medie, ne spuneau încă de pe atunci, că proiectul de lege amintit avea să ajungă din nou și fără întârziere la ordinea zilei. Și acesta numai din privirea gimnasiilor românești și săsești. Da, puținele gimnasie, ce avem în Beiuș, Blaj, Năsăud Brașov și Brad sunt singura țintă a proiectului de lege al Dnui Trefort. Pentru că „acestea sunt focu-

larele daco-romanismului, dice „Pesti Napló.“ „Și când tinerii români cercetă astfel de școli, unde altă limbă nu învătă afară de cea românească, și unde nu aud decât fantasiile politice, cum se va prefăce uniunea în trup și sânge, pe lângă astfel de gimnasii; și cum se va curma în Transilvania lupta dintre naționalități, când tinerimea se crește în spirit revoluționar? Aceste gimnasii daco-române, continuă același diar, nu se deosebesc într-o nimica de gimnasiile panslaviste desființate.“

Scopul guvernului și a elementului magiar este așadar evident: desființarea puținelor școlile medie, ce avem, ori despozierea lor de caracterul național, și acesta sub firma patriotismului, căci „Pesti Napló“ a esperimentat, că dela „desființarea gimnasiilor panslaviste, tăuții și rutenii cercetă școlile medie ungurești, unde învătă patriotismul și maghiarismul, astfel, că studenții tăuți deja în gimnasiu declară că ei sunt magiari.“ Dar, fiind că motive legale nu au pentru a înscena un lucru atât de cutezătoriu, lor le trebuie crearea unei legi speciale, ca apoi să ne pôtă dice, cum au disu ore-când jidovii lui Christos: „Lege avem, și duple legea noastră datoriu este se mără.“

În fața acestei nouă tentative pentru cultura și dezvoltarea noastră națională, va mai fi ore posibil și prudent a intra în o nouă acțiune, pentru salvarea drepturilor și autonomiei noastre bisericești? Mi se pare că ori-ce încercare în direcția acesta, va fi zădarnică. Protestele, ce au făcut Prelații bisericilor noastre la dieta țerei, în contra proiectului de lege pentru școlile medie, le avem încă în bună aducere aminte; dar, așa se vede, guvernul și națiunea magiară nu își fac bătaie de cap cu drepturile confesiunilor și naționalităților din patrie. De aceea invocăm aci importante cuvinte a le înalt

^{1]} „Alföld“ dela 1. Februarie an. cur.

Preasântitului Arhiepiscopu și Metropolitu Mironu, cuprinse în protestul adresat parlamentului din anul trecut, în contra proiectului de lege pentru școlile medie. Iată ce dice Inaltul Prelatu în numele unui milionu și jumătate de români ortodoxi din Metropolia Sa :

„Față cu unu proiectu de lege ca celu din cestiune, care periclitază caracterul național alu bisericilor de limbă nemagiară, trebuie să se iee în deosebită băgare de samă împrejurarea faptică . . . . că în toate păturile naționalităților compacte nemagiare din patrie, conștiința naționalității lor proprie, așa e de devoltată încâtă acésta nu se mai pôte sugruma nici prin unu felu de sistemă sau regulamentu. O conștiință este acésta, carea, ca bună-ora și la naționalitatea magiară, fiind nutrită prin respectul de sine, se rađimă pe base morale, și din aceste base ia putere și pentru legitima apărare. Ori-ce încercare așadară, carea tinde a năduși conștiința națională, pe lângă aceea că vatemă interesele bisericilor naționale, pôte totodată degenera într'o greșelă politică, care pentru linistea internă a cetățenilor și deoptrivă pentru interesele mai înalte a statului, pôte să nască urmări păgubitoare, ale carora delaturare posibilă este o dătorie de conștiință pentru fie-care patriotu.“

Originea vieții monachale.

[Dupre CHATEAUBRIAND.]

Dacă din punctu de vedere poeticu se pôte numi ceva frumosu pentru anticitatea sa înaltă, apoi trebuie să recunoscem : că viața monachală este cea întâiu îndreptătită la admirațiunea noastră. Căci ea se reduce tocmai până la timpii primordialii ai lumii.

Profetul Elia fuge de corupțiunea Israilului și se retrage în locurile părăsite de lângă Iordanu, unde împreună cu învățaceii sei trăiesc din rădăcini și ierburii. N'avem ce să mai scărmanăm istoria. Acéstă origine a ordurilor religioase îmi pare destul de admirabilă.

Ce ar fi disu poetii elini, dacă ar fi aflatu, că întemeiatoriulu sântelor frățietăți este unu omu, care a fostu răpitu în ceriu într'unu caru de focu, unu omu, care în ziua judecătii de pe urmă iarăși are să se ivescă pre pământu ?

Dela elu descinde viața monachală în ordine admirabilă prin Eliseu, prin profeti și prin Ioanu botezătorulu până la Isus Christosu, care adeseori se retragea din lume spre a se ruga în singurătate pe munti.

Therapeuții, cari se nisuiu spre culmea sânteniei prin asilele lor isolate de lângă marea Morea în Egiptu — ne înfățișază prototipulu

monastirilor creștine ulterioare. În fine sub sântii Antonie și Pachomie se ivesc acei vestiți pustnici din deșerturile thebaice, cari au umplutu Carmilulu și Libanulu de nenumerate Cap d'opere ale pocăinței. *)

Din deșerturile cele mai înspăimântătoare se înaltă o voce glorioasă și miraculoasă ; o musică cerescă se înghină cu murmurulu isvórelor și cataractelor spumegătoare. Serafimii cercetară pe eremitu în spelunca sa și duseră cu sine sufletulu său candidu preste nuori, susu în ceriu. Lei erau solii Anachoretilor ; corbi docili le purtau mana cerescă. Orașe jaluse își vedură vechiulu renume sucumbendu. O atunci era timpul gloriei pentru deșerturi !

Dacă astfelu privind instituirea unei vieți cuvioase în singurătate, vom trece mai departe dela farmecu la farmecu, vom afla isvorindu dintrinsa încă o speciă, carea noi o vom numi locală. Sub acésta înțelegu întemeierea deosebitelor monastiri și orduri. Originea acestora nu este mai puțin interesantă și poetică decât a celor mai susamintite.

Priviți o monăstire edificată naintea porților Ierusalimului, pe locul unde era casa lui Pilat. Pe muntele Sinai denotază monăstirea transfigurațiunei loculu înfricoșatu, unde Iehova a datu legile sale poporului evreescu. Pe muntele de pe care a părăsitu Isus Christosu pământulu s'a edificatu o monăstire. Acoperișulu bisericeii stă verosimile pe acelu locu, unde fiululu omului a lăsatu urmele înălțarei sale glorioase.

Apoi ce lucruri admirabile ne înfățișază tocmai și occidentulu la întemeierea monastirilor sale. Ele sunt monumentele anticității noastre galice, sântite prin cele mai interesante evenimente sau prin fapte humanitare. Istoria, simțemintele puternice și blânde, binefacerea, marinositatea, iubirea de aprăpelu, fie-care revindică pentru sine originea monastirilor noastre.

Priviți ospitalulu din Ronceval clăditu de Carolu celu mare pe același locu din Pirenei, unde Roland de Francia, flórea cavalerilor, și-a curmatu faptele mărețe. Unu asil alu păceii denotază cu demnitate mormentulu eroului, carele a nutritu orfanii seraci și a muritu pentru patria sa.

Pe câmpia dela Bovines, naintea acelor mici bisericeii ale Domnului, învētu a desprețui arcurile triumfale ale lui Mariu și Cesaru. Plinu de superbie privesc acea monăstire, care a vedutu unu rege francesu, oferindu celui mai vrednicu corónă. — Vi sunt dóra altfelu de suvenirii mai plăcute, ? priviți dară pe soția lui

*) Voltaire opugneză asertiunea lui Eusebiu că therapeuții ar fi fostu călugări creștini. Inse dóra Eusebiu a fostu mai aprópe de acei călugări decât Voltaire, și apoi dóra și în archeologiă mai versatu. Montfoucon, Fleury, Hericourt, și alții mulți învățați încă sunt de acord cu episcopulu din Cesarea.

Albion, carea, cuprinsă de un somn miraculos, în visul ei se pare a vedea luna coborîndu-se și în momentul nascerii ei o fiică, fecioară și melancolică ca făclia nopții, carea cladesce o mănăstire, și luminează ca o stea dragălașă a singurătății.

Ași putea fi învinuită că voescă să farmece urechile prin cuvinte dulci, dacă așa aminti de mănăstirile din Aqua-bella, Belmonte, Vallombrese și de la Colombe. Astfelii sunt ele numite de întemeiatorii lor, carele sălășluia în tufișul pădurilor. Spune-ni-se: ore nu Comingii locuiesc în mănăstirea La Trappe? — N'a trăit Heloise în mănăstirea Paraclet?

Întrebați țeranul vechii Neustrie ce mănăstire este aceea ce se vede acolo în vârful muntelui? Și elu vă va răspunde: „Este prioria (mănăstirea) duoră iubitoră. Ună june boeriu s'a amorisat de o fată tînără, fiica castelanului din Malmain. Tata a promis fată sermanului june boeriu, dacă dînsul o va putea duce până în vârful acestui munte. Dînsul s'a învoit, și s'a urcat cu amanta pe umeri până la vârful muntelui. Dar acolo l'a omorîtă strașnica obosală. Amanta din desperațiune l'a urmat în mormânt. Părinții îi-au înmormântat pe ambii în acel loc, și au clădit prioria, carea stă naintea ochilor vostri.“

Inimi delicate sigur vor afla tot atîta materie de amuzare în istoria originii mănăstirilor noastre, cîtă află întrînsa archeologul și poetul. Priviți acele asile ale misericordiei, ale peregrinilor, alienaților, orfanilor și ale pruncilor espuși! În voluminosul registru a suferințelor și nefericirilor omenesci nu veți afla nici o slăbiciune corporală sau spirituală, pentru care să nu fi întemeiată religiunea un loc de mîngăere și refugiu.

Persecuțiunile romanilor au contribuit foarte mult la împopularea deșerturilor. Când barbarii copleșeau de nou imperiul roman și frîseră toate legăturile sociale, dripă sub picioare toate legile, nefericiții cuvioși locuitori ai acelor provincii numai în Ddeu mai puteau spera, și numai în deșerturi își puteau afla refugiu sigur.

Se înființară frățietăți sante pretutindenea prin tufișele pădurilor, în locurile cele mai sălbatice și mai nepentrabile. Câmpiele mănose deveniră pradă crușilor barbari; dar pe cîstele scortose ale munților locuia altă generațiune de oameni, carea, ca și dintr'un al doilea potop, au pus în siguranță și au ascuns pe aceste stînci țepișe rîmășițele artelor și a vieții caste.

Dar precum părăiele și rîurile curg de pe munți și coline, ca se facă roditoare câmpiile, astfel descinseră succesiv și primii Anachoreți de pe locurile lor înalte, spre a aduce barbarilor

cuvîntul lui Ddeu și cu acesta dimpreună plăcerile vieții.

Pote ni se va reflecta, că deorece astăzi nu mai există cauzele cari au produs viața monarhală, și mănăstirile au devenit superflue. Ore să nu mai fie într'adeveră asemenea motive pentru susținerea mănăstirilor? Nu mai sunt orfani, bolnavi, călători, sîraci și nefericiți? Ah! firesce că au dispărut nevoile secolilor barbari; dar viața noastră socială de astăzi, atît de iscusită în tortura sufletescă, și atît de inventiosă în tot ce ne supără mai dureros, a creat mii și mii de anormalități, miserie și suferințe în abundență, care ne alungă în singurătate.

O cîte desamăgiri, cîte perfidii; cîte urgie amară și scîrbă de viață, ne atrag cotidian din sgomotul lumii! O într'adeveră, acele case consacrate evlaviei și religiunii, unde își află omul siguranță și scut contra loviturilor viclenului noroc și contra pericoloselor viforuri ale inimei proprii, sunt sanctuare neprețuite! — O orfană părăsită de societatea civilă, în etatea, cînd frumșetei și inocenței se pun cursele cele mai periculoase și mai amăgitoare, va afla cel puțin un loc de refugiu, — unde nu va cuteza nimene a-i pune cursa diabolică a înșelăciunii și seducerei. O cîtu de dulce sună în urechile acestor misere orfane străine numele de soră! — Cîtu de pătrundătoriu resună acela în urechile lor! La cîte familii redați voi religiunea! Tatăl din ceriu le deschide casa sa și-î primesce în brațele sale!

Numai o filosofie barbară, numai o politică tirană poate rîvni a constrînge pe cel nefericit să viețuească și mai departe în sgomotul lumii. — Unde și-ar putea deplânge el nefericirea fără a-i fi audite suspinele? Au existat oameni destul de brutali, spre așa da de gol desfrînarile lor în fața lumii, — dar nefericirea are un egoism nobil, și propriu ei. Pururea se ascunde, spre a gusta din plăcerile sale anume din lacrimile sale. — Există locuri consacrate sănătății trupesci, — o lasați dar și religiunii să-și aibă locurile sale consacrate sănătății spiritului și a inimei! Tocmai sufletul este espus mai mult morburilor și neputințelor decît corpul, ranele lui sunt cu mult mai dureroase, mai durabile apoi și mai greu de vindecate, decît cele ale corpului.

Sunt oameni, cari au dorința ca să se înființeze asile naționale pentru aceia, cari voescă să se ocupe cu lacrimile.

Într'adeveră, acești filosofi au o cunoscință profundă despre natură; dînsii trebuie să se fi împărțit într'o particulară revelațiune despre natura inimei omenesci! Căci dînsii voescă să încredințeze nefericirea tocmai misericordiei ome-

nilorū, — voescū să pună întristarea, durerea, necazulū sub scutulū acelorā, cari înșisi sunt causatorii acestorū ticăloșii. Într'adevărū! spre a alina durerile unei inimi frānte și plină de amărăciune, se recere o misericordie mai sublimă decâtū ce posedē omulū; numai singurū Ddeū este destulū de bogatū să vindece și să stîmpere inima rānitā a nefericitulū, prin bogăția darurilor sale.

Aū cugetatū unii a face mari servicii călugărilor și călugărițelor prin aceea, că fi-aū constrinsū ași părăsi asilele! Și ce s'a întemplatū? Femeile, cari și-aū potutū afla unū asilū în monăstirile estranee, cu bucurie și-aū luatū refugiū acolo; altele, mai puținū norocōse, aū formatū între sine în mijloculū sgomotulū lumei societăți monăstiresci. În fine multe aū muritū de supărare. Ma, multū compătimitii Trapiști, în locū de a se folosi de libertatea căștigatā și de permisele plăceri ale vieții, și-aū continuatū ctivitatea lorū în Anglia și stepele Rusiei.

Se nu credemū, că toți suntemū născuți pentru a manua asemīne sapa și muscheta, și că nu este omū dela naturā înzestratū cu atāta delicatā culturā spiritualā, încātū elū să se simtā capace și destoinicū numai pentru lucru spiritualū (precum altulū este destoinicū pentru lucru de mână). Noi nu putemū dubita într'acēsta, — tocmai în inimelē nōstre aflāmū mii de motive pentru cercarea singuratății. Unii sunt atrași în singuratate de o aplecare spre contemplațiune; alții printr'o anumitā pudōre timidā, carea le face placutā retragerea din lume; în fine sunt și spirite escelente și eminente, cari în zădar cērcā în naturā alte spirite cu cari să se potā uni și se potā avē o schimbare de idei. Aceste spirite într'adevărū parū a fi condamnate la unū felū de feciorie moralā sau la unū celibatū perpetuū.

Mai alesū pentru aceste spirite contemplative a instituitū religiunea asilele sale sântite. Nemărginitei lorū iubire, nestēmperatei lorū nisuință după unire, ea le-a datū unū Ddeū nemărginitū, o ființă prea perfectā, și pe deplinū capace a împlini dorințele lorū ferbinți!

Respunsū la epistola Patriarchului Constantinopolei.

[Continuare și fine.]

Înalta Sa Santitate, patriarchulū Ioachim, face muștrare Ierarchilorū romāni pentru actulū sântirei Myrului, dicēndū că prin acestū actū ș'ar fi călcatū supremația sa spiritualā asupra Bisericei romāne; că acestū actū ar fi contrarū rānduelei urmate la noi din vechime; că prin acestū actū Ierarchiū romāni ar fi oferitū lumei unū *tipū de neorānduelā*. Apoi urmēzā texturile biblice și canōnele, pe care le-am analizatū

mai sus, și care, precum am vēdūtū nu aū nici o relațiune, nici cu autocefalia Bisericei romāne, nici cu actulū Sântulū Myrū. Să ne esplicāmū sincer și în cunoscință profundā a cestiunii, pe terēmulū istoricū, dogmaticū și canonicū.

În Pidalion găsimū unū singurū canonū în carele se vorbesce despre actulū sfințirei Myrului, poruncindū a nu se face de presbiteri: sevērșirea Myrului... să nu o facā presbiterulū* (Sinod. Cartag. c. 6.) Canonistulū rusū, Archimandritulū Ioan, comentāndū acestū canonū dice: „Sevērșirea Myrului (chris-matos poiēsis) în canonulū acesta se înțelege cu deosebire mysteriōsa sevērșire, adică sfințirea Myrului. Temeiulū pentru carele se opresce presbiterulū sfințirea Myrului, este pusū în canōnele bisericei apostolice, unde botezulū și cele alte taine se sevērșiau de presbiteri; dar punerea mânălorū asupra celorū botezați, pentru a le comunica darurile Sântulū Duchū, aparțineā însuși Apostolilorū, și constituia unū dreptū alū lorū deosebitū, după darulū și autoritatea, comunicatā lorū de Iisus Christos (Fapt. 8. 14—17.) După Apostoli aceași punere a mânălorū în Mysteriū s'a însușitū Episcopilorū, prin succesiunea autorității lorū de la Apostoli. Așa scriitorii bisericesci din viacurile primitive mărturisesc, că presbiterii, sevērșindū botezulū, duceāu pre ceī botezați la Episcopi, cari puneāu pre ei mânele și îi declarāu vrednici de sânta comunicaturā. Pentru aceea și după ce pretutindenea s'a stabilitū întrebuițarea Sântulū Myrū și ungerea în loculū punerei mânălorū, în demnitatea episcopalā s'a pastratū de asemīnea și dreptulū de precădere alū ungerei, și dreptulū *esclusivū* alū sevērșirei, sau alū sfințirei Myrului. Dar sevērșirea Misteriulū ungerei s'a învoitū și presbiterilorū. Acesta din urmă lucrare Biserica orthodoxā nici-odată nu o a însușitū esclusivū episcopilorū [precum Biserica Romei] și nu a oprit'o preoțilorū. În cartea instituțiilor Apostolice cetimū: „tu episcope sau tu presbiter, dintr'întăiū unge cu oleū, apoi botezā cu apă și în fine pecetluesce cu Myrū.“ (t. II p. 129—130.) Așa dar de aici rezultā, că canonulū opresce pe preoți a sevērși sfințirea Myrului, și o rezervā Episcopilorū. Pidalionulū patriarchiei, esplicāndū acestū canonū, dice, că trei lucruri opresce canonulū acesta a se face de preoți, anume: consacrarea feciōrelorū, împēcarea pęcātosilorū cu Biserica: iarā mai cu deosebire facerea Sântulū Myrū, care tōte trebuie a se lucra de Archierei. Apoi într'o notiță sublineārā cetimū ceva mai multū despre facerea Sântulū Myrū:

„Alcātuirea Sântulū Myrū, slujbā și tainā se numesce de Dionisie Areopagitulū, în cap IV-le alū Ierarchiei bisericesci. Acēstā tainā în ziua de astăzi, fōrte rarū, într'atāția anī, se sērvēșesce odatā, în Biserica cea mare a patriarchiei Constantinopolei: nu șcimū pentru care pricinā. Iarā în împērāția cea de Dumneđeū pāzitā a Rusiei aūđimū că se face la tiesce carele alū doilea anū, în Joia cea mare a sfințitorū patimi. Însemnezā însă că acēstā lucrare nicicum nu o potū face preoții, după canonū, ci numai Archierei, cari *potū și în deosebi a sēvērși myrū*. Dar pentru buna ascultare și supunere, adunāndu-se la scaunele patriarchicesci în Biserica catedralā o sēvērșescū.“ (Pidal. f. 320.)

De aici urmēzā, că după canōne *ori care Episcopii orthodoxi pōte face sfințirea Myrului*; dar usulū a întrodusū obiceiulū, că în fie-care țērā cu Biserica autocefalā sfințirea Myrului se face numai în Biseri-

cele principale, la patriarhia și Metropoli. Așa în Orient se face la Patriarhia de Constantinopol, la a Ierusalimului, a Antochiei, Alexandriei, la Crit; în Rusia la Mitropoliile din Petersburg, Mosqua și Kiev, în Austria la Mitropoliile din Carlovețu, din Sibiu și din Cernăuți.*) Și cuvântul principal este, că cheltuelele, ce reclamă materialurile, din care se compune Sântul Myr, nu le poate întâmpina fie-care Episcop în deosebi, ci numai bisericile principale, care reprezintă centrurile de unitate bisericească în fiecare țară cu biserică autocefală.

Dacă ne întorcem la istoria Bisericii române din trecut, găsim și aici o dovadă palpabilă de autocefalia bisericii noastre, carea și în privința Sântului Myr a avut deplină libertate a și-lu procura după bună-voința sa, și după credința sa. Cestia Myrului la noi nici odata n'a devenit obiectul de discuțiune teologică, sau de jurisdicțiune canonică, până în prezent; căci altminterea ea s'ar fi curmat de demult, ca multe altele, în puterea autocefaliei noastre bisericesci. Din vechime Sântul Myr une-ori se sfinția în România. Anume Domnitorii nostri, cu ocazia vizitelor patriarhilor din Orient, ai Constantinopolei, ai Ierusalimului, ai Antochiei și ai Alexandriei, îi poftiau de săvârșirea sfințirea Myrului, împreună cu Mitropoliții și Episcopii țerei. Bătrânii spun, că în Moldova vasele de argint pentru sfințirea Mirului s'au păstrat până nu de mult în Monastirea Sf. Trierarchi din Iași și ele au dispărut cu retragerea egumenilor greci, când s'au făcut nevăzute și alte odori ctitoresci ale monastirilor, precum și documentele lor istorice. Alte ori patriarhii din orient, la ocaziunea diferitelor lor treburi trimiteau Mitropoliților St. Myr, ca prezent; alte ori Mitropoliții nostri cumpărau Sf. Myr când dela unii, când dela alții dintre patriarhii orientului după relațiunile de apropiere amicală, ce erau între dânsii. În timpurile din urmă mai adese-ori se lua dela Constantinople; dar fiind că Myrul de acolo costa cam scump, Biserica română, mai ales cea din Moldova, procura Sântul Myr dela Kiev, unde se da gratis. Mirul procurat în atâtea diferite moduri, Mitropoliții la casă de nevoe îl adăgeau cu unt-de-lemn curat și îl sporiau, ca se ajungă pe un-de-timp mai îndelungat. Acesta este permisul de usul bisericesc. De usul acesta se pominesce și în Pidalion, în not. dela f. 320, la comentariul canonului 6-lea, ce l'am citat mai sus despre Sfințirea Myrului. Pe la începutul viacului XVII-lea, Patriarhul de Alexandria Meletie Pigas, trimițându Sf. Myr Mitropolitului Moldovei Georgie Moghila, îi dice în scrisore: „înmulțesce-lu cu regula sciută.“

Pe lângă aceste temeuri canonice și istorice, noi am luat în considerare și partea dogmatică a a cestiunii. Sântul Myr este unul din Misteriele Bisericii, prin care se pecetluesc botezul, se pune pecetea darului Sântului Duchu asupra noului membru al Bisericii, adică a celui botezat. Prin botez el s'a făcut fiu al lui Dumnezeu, și comostenu cu Christos alu împărăției lui Dumnezeu, s'a introdus în Biserica lui Iisus Christos; prin ungerea cu Sântul Myr se pecetluesc toate membrele lui și se declară de organe ale Sântului Duchu, carele trebe să locuescă în sufletul creștinului, să dirigă viața și mișcările lui, după învățatura Domnului nostru Iisus

Christos. Sămînța pusă în sufletul noului membru al Bisericii prin Misteriul Botezului și alu Crismei, sau ungerei cu Sântul Myr, trebe să se disolve în viața lui prin îngrijirea Bisericii, alu căreia el a devenit membru, adică prin cathichizare, prin predică, prin administrarea celorlalte Sfinte Misterie, a căroră depositară este Biserica. Atât botezul, cât și Miruirea, fără o mare îngrijire a Bisericii în decurgerea vieții creștinesci, ar rămânea, ca o sămînță aruncată pe un pământ necultivat, — neroditoare. Biserica dar trebe să fie depositară a tuturor mijlocelor de sfințire și perfecționare a credincioșilor, trebe să aibă la îndemână toate mijlocele, spre săvârșirea și administrarea Tainelor, și spre perfecționarea în viața creștină. Unul din aceste mijloce fiind și Sântul Myr, ca pecete a botezului, ca simbolul alu comunicării Sântului Duchu, se cere neapărat, ca el să se sântesce în fie-care localitate, unde este organizată o Biserica autocefală. A căuta acestu mijloc de Sfințire pre la Bisericile din alte țări ar însemna, că acea Biserica cerșitoare nu posedă totă plenitatea mijlocelor de mântuire și Sfințire; că dacă ea nu poate produce Sântul Myr, nu poate comunica nici Duchul Sântu celor botezați de dânsa, nici ai deseveși prin cathichizare și predică; ci caută pe la alte biserici, ca acelea să pună în comunicație cu Duchul Sântu pre botezații săi. Prin urmare ar trebui, ca consecunță, ca tot de acolo să se aducă și cathichisatori și predicatori, cari se conserve și să disolve darurile Sântului Duchu, cele comunicate prin Myr. Așa dar sfințirea sântului Mir este un atribut indispensabil pentru o Biserica autocefală. Fără acestu atribut acea Biserica este lipsită de unul din mijlocele principale spre mântuire, — comunicarea Sântului Duchu. A căuta mirul pe la Bisericile altor țări însemnă a nu avea conștiința și încrederea, că Duchul Sântu se pogoră dela Dumnezeu: „tot darul deseveșit de sus este, pogorând dela tine părintele luminelor,“ dice Sânta Biserica. Așa dar și Biserica noastră nu mai crede, că Duchul Sântu trebe să se pogore mai întâi la Constantinople, sau aiurea, și apoi de acolo să-lu cerem și dobândim și noi; ci trebe să-lu căutam și cerem de sus, dela părintele luminelor, și dătătorul a tot darul deseveșit.

În această convingere, basată pe canone, pe istoria generală a Bisericii orthodoxe și pe istoria bisericii noastre, precum și pe însămnătatea dogmatică, și pe esemplul altor biserici autocefale, noi am decis a săvârși în România, în Biserica Catedrala a primei Mitropolii, Sfințirea Myrului, după rânduelă, stabilită întru acesta de Biserica, și după cum se face și la alte Bisericile autocefale. Această deciziune este nestrămutată pentru tot-dé-una, până când va exista Biserica orthodoxă a națiunii române, și esemplul altor Bisericile orthodoxe autocefale.

Cât privește mustrarea, ce ne face pentru acestu act înalta Sa Sântitate Patriarhul icumenic, noi o privim cu blădeța cuvenită Bisericii noastre, ca membru al Bisericii orthodoxe icumenice, cu carea dorim a fi în pacea și în armonioase legături spirituale, aducându-ne aminte de cuvintele Sântului Apostol Pavel cătră Timothei, că „slugii Domnului nu i-se cade să se sfădescă, ci blându să fie cătră toți, învățătorii, răbdătorii“ (II. Tim. II, 24) cuvinte la care face aluzie și Epistola Sanctității Sale, și pe care noi le-am reproduș mai sus în întregimea lor.

2. Epistola patriarhală spune, că pe acolo s'ar fi răspândit șgomotul, că în Biserica română s'ar

* În Metropolia Românilor din Transilvania și Ungaria fișce care Episcopii eparchiali săvârșesce în deosebi sfințirea mirului. Red. „Bis. și Școlă.“

fi introdusă ore-care inovațiunii, precum: stropirea și turnarea la Botez; înmormântarea bisericăscă a sinucișilor; Calendarul gregorian; demnități patriarcale și alte novisme, și cere a i se da informațiunii despre nise asemenea novisme. Această îngrijire a Sanctității Sale despre păstrarea bunei rândue și a disciplinei Bisericii orthodoxe ne place și o aplaudăm din inimă. Da, în biserica orthodoxă trebuie să domnescă unitatea dogmatică, canonică și disciplinară. De aceea și Sântul Sinod al Bisericii române orthodoxe se grăbesce a da Sanctității Sale următoarele informațiuni:

a) La noi taina Botezului se sêvêrșese prin confundarea de trei ori în apă a celui ce se boteză și cu invocarea celor trei persoane ale Sântei Treimi. La casuri grave, când este pericolul de mörte, atunci se întrebunțeză stropirea și se face chiar și de simplul mirên, bărbat sau femeie. La caz de însănătoșare restul tainei botezului se face de preot. Această povățuire o avem dăpre vechile nōstre Evhologione, unde se prescriu rânduețele cum să se sêvêrșescă Mysteriele credinței nōstre.

b) Între sinuciși adese-ori se întemplă, că sinuciderea s'a făcut în momente de exaltare sau alienație. Când avem convingerea că sinuciderea nu este o premeditare, ci o consecință a pierderii minței, asupra unora asemenea nenorociți, sevêrșim înmormântarea bisericăscă, și-i recomandăm misericordiei divine. Dacă din contră, avem convingerea, că sinuciderea s'a făcut de bună voie, cu premeditare, cu sciință, din lipsa de credință în Providența dumnezească: atunci nu admitem înmormântarea bisericăscă.

c) Sub Domnitoriul Cuza, guvernul a propus Ierarhilor bisericii române întrebarea, dacă Biserica ar adopta calendarul Gregorian, ca basat pe calcule științifice mai solide, de cât acelul Iulian care este în usă la noi orientali. Ierarhii români, deși au recunoscut preferința științifică a Calendarului apusan; însă, fiindcă după calendarul Iulian este aranjat cultul anual al Bisericii orthodoxe, au afirmat, că Biserica română nu pöte, fără consentimentul celorlalte biserici orthodoxe a introduce alt calendar; căci prin acest novism ar dispărea unitatea cultului între Români și ceia-l'alți orthodoxi, și Biserica română ar avea aerul schismei. Guvernul, primind acest răspuns, a respectat opiniunea Bisericii și n'a mai făcut nici un pas pe această cale, nici s'a mai sulevat de atunci această chestiune în țera la noi.

d) Despre demnitățile patriarcale (peri patriarchicon eximaton) de care amintese Epistola patriarchală, noi nu prea pricepem ce ar fi înțelegându prin aceste demnități Înalta Sa Sanctitate. Noi scim atăta, că în România avem doi Mitropoliți, dintre care unul pörtă titlu de „Mitropolit Primat al României și președinte al Sântului Sinod,” și are prerogativele de precădere între toți ierarhii Români. Biserica nōstră nu are trebuință de alte titluri ierarhice mai pompoze. Numărul și titlurile patriarcale sunt determinate de Sinódele icumenice, pre care noi le respectăm, precum le respectă totă Biserica orthodoxă; ba în această privire chiar și cea catholică-romană. Acolo sunt multe imperii și regaturi puternice; dar tóte au în fruntea lor Archiepiscopi și Mitropoliți, fără a fi pretins vre unul din ei să se numescă „Papă,” rezervându acest titlu capului bisericii lor — Papei de la Roma. În Biserica

orthodoxă, cu consentimentul patriarhilor orthodoxi de răsărit, a fost cinstită, la începutul viacului XVII-le, Biserica Mosquei cu titlu de patriarhie; dar în urmă și Ruși au desființat și părăsit această demnitate, introducându în loc-i administrația Sinodală a Bisericii lor. Acesta este convingerea nōstră în această privire, și o comunicăm și ori cui ne întrebă.

e) Precum aceste novisme nu există în Biserica nōstră, așa nu cunoscem nici „alte asemenea,” de care ar fi mai auditu Înalta Sa Sanctitate Patriarhului:

Aducând tóte aceste detaluri la cunoștința Sântului Sinod, ca răspuns la cele cuprinse în Epistola Sinodală patriarchală, comisiunea Sântului Sinod este de opiniune: 1) ca Sântul Sinod, după ce va delibera asupra acestui răspuns, să-l învestescă cu subscrierile tuturor membrilor săi; spre a se păstra în arhiva Sinodului. 2) Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Primat și președinte al Sântului Sinod, pe lângă adresa sa, să comunice o copie de pe acest răspuns Sinodal Înaltei Sale Sanctități Patriarhului Icumenic.

Raportor, Melchisedec, Episcopul de Roman.

D i v e r s e.

* Promovare la rangul de protopresviter.

Pr. S. S. Ioan Popas, Episcopul Caransebeșului, a adresat, cu datul de 12 a lunei cur. din incidentele alegerii și hiotesiei de protopresviter a profesorului de teologie Andrei Ghidiu, următoarele litere pastorale, către clerul și poporul din tractul Oraviței: „Dupăce Consistoriul diecesan în ședința sa din 30. Decembrie 1882 a aprobat alegerea cu majoritate de voturi a profesorului de teologie Andrei Ghidiu de protopresviter al tractului Oraviței cu locuința, scaunul și parochia din Oravițamontană, care alegere s'a efectuit cu observarea prescrierilor statutului nostru organic în Sinodul protopresviter al ținut în Oravițamontană la 12. Decembrie 1882, — Ne am aflat și Noi indemnți al chierotesi în biserica catedrală din Caransebeș în ziua s. botez al Domnului adevă în 6. Ianuarie a. c. după prescrierile și tipicul sântei nōstre biserici ortodoxe resăritene cu atât mai tare, fiindcă nou alesul, întăritul și chierotesitul protopresviter Andrei Ghidiu este un bărbat mai bine calificat pentru această demnitate bisericăscă. Aducând acestea la cunoștința onoratului cler și iubitului popor din întregul protopresviter al Oraviței totdeodată Vê poftim și provocăm pe toți preoții și mireni, ca să îmbrășiți pe președintele protopresviter și paroch cu totă căldura și bucuria, să-l sprijiniți întru împlinirea greului său oficiu protopresviteral, dându-i totă onorea, ascultarea și subordinațiunea în cele ce se ating de diregătorie sa protopresviterală, aducându-vă aminte de cuvintele Dumnezeescului Apostol Pavel: „Ascultați pe mai marii voștri și ve plecați lor, că ei priveghéză pentru sufletele voștre, ca unii ce au se dea samă; ca așa ei cu bucurie să facă această, iar nu suspinându, căci această nu vê este vouă de folos.” Ebr. cap. 13. vers 17.

* Distincțiune și înaintare. Consistoriul diecesan din Caransebeș a dispensat dela conducerea tractului protopresviter al Ciacovei pe adminis-

tratoriul de până acum, pe preotul din Obad Pavel Jancu pelângă exprimarea recunoștinței serviciului credincios și punctual de până acum, iar Preasfinția Sa Dlu Episcopu diecesanul Ioan Popasu pentru ostenele lui puse în conducerea tractului până astăzi la distinsu cu brâu roșu, dându-i permisiunea și binecuvântarea a purta acesta distincțiune la orice ocaziune. Iară până la luarea dispozițiilor prescrise de statutul org. pentru întregirea definitivă prin alegere a postului vacant de protopresbiteru consistoriul a denumit de administratoru protopresbiteral pentru acestu tractu pe asesorul consistorialu Pavel Miulescu, preot în Biserica-albă, conferindu totdeodată pentru subsistența lui parochia a 2 din comuna Voiteg rămasă vacantă după repositul protopresbiteru Ioan P. Seiman, și acesta până la despărțirea ierarhică a românilor ortodoxi din orașul Ciacova, unde va ave la timpul său a se așeza definitiv scaunul protopresbiteral.

* **Diarul „Luminatoriul“** face urmatorea aprețiere asupra „Poesii“-loru dlu *Ioan Tripa*: „În zilele trecute ni s'a trimis, nu scim de cine, unu esemplariu din poeziile întitulate ca mai susu, fără să ni se fie spus și scopul trimiterii. Presupunem că cutare amic al dlu poetu va fi făcutu acesta în scopu ca să anunțăm apărinta opului. În această presupunere am luat opul la mână, am începutu a-lu ceti și venim a constata cu plăcere că cuprinsul lui, adică poeziile dlu *Tripa*, sunt atâtu de dulci, atâtu de bogate de idei sublime încatu nu ne-am pututu deslipi de densulu, până când nu i-am cetit cuprinsul întregu. Și când am fostu gata am rămasu încantați de frumșeta poeziiloru dlu *Tripa*. N'avem onore a cunoșce în persónă pre dlu autoru, dar încatu îl cunoșcem după op, îl recomandăm deosebitei atențiunii și spriginirii a onor. publicu român, deosebi tinerimei, asigurându pre fie-cine că va afla în fie-care poezie din op o delicioasă distragere.

* **Netoleranța unu inspectoru.** Unu amic al diarului nostru din Satul-nou, [în Banat] care prenumerasse „Biserica și Școla“ pentru biblioteca școlară de acolo, ne scrie că: „conform ordinațiunei inspectorelui regescu de școle, diarul „Biserica și Școla“ este opritu dela biblioteca școlară.“ Va se dică: credincioșele organe ale patrioticului și parintescului guvern maghiar și-au pus de gându a eschide și a estermina cu orice preț limba românescă din școlele noastre; altfelu nu ne putem esplica oprirea diarului nostru de la școla românescă din Satul-nou, când afară de cestiunile școlare și bisericesci, elu n'are nimic cu cestiunile politice, de care sunt preocupați guvernanti nostri.

* **Diare noue.** În Bucuresci a aparut dela anul nou „Educatorul“, diaru pedagogic și literar, organu al corpului didactic din „Asilul Elena Döma“ și „Ateneul Elisabeta“, redactat de Dlu *Dr. Barbu Constantinescu*. Ese odată pe săptămână. Prețul abonamentului pentru Austro-Ungaria pe anu numai 2 fl. v. a. Totu în Bucuresci a aparut: „Biserica română“ diaru eclesiasticu. Redactoru Archiereul *Calistratu*. Ese odată pe săptămână. Prețul pe anu pentru Austro-Ungaria numai 3 lei (1 fl. 41 cr.) — În Blasiu a aparut „Foaia bisericescă“ organu pentru cultura religiöasă a clerului și a poporului. Redigeat de *Dr. Alexandru Grama*. Apare în 10 și 25 a fie-carei luni. Prețul pre unu anu 3 fl. v. a. Totu în Blasiu a aparut „Foaia scolastica“ organu pedagogic, literar și scientific, redigeat de *Ioane Ger-*

manu, prof. gimnasialu. Apare în 10 și 25 a fie-carei luni. Prețul pre unu anu 3 fl. v. a.

* **Coru vocalu.** Înregistrăm cu bucurie că instituțiunea corurilor vocale progresază pe di ce merge. În timpul mai nou, după cum ni se scrie, s'a înființat unu coru vocalu și în comuna Pobda, prin stăruința zelosului învățatoru Sofroniu Racovițenu și a preotului Ioan Savu, spriginiti întru acesta de plugarii Stefanu Ghilazanu și Ioan Jurjeca.

Anunțiu!

Am onore a însciința onorat. publicu cetitoriu, cumcă am deschis

cancelăria mea de advocatură

în Timișoara (suburbiul Fabricu) strada Buziașului casa lui Tauber Nr. 8.

Constantin Lazaru
advocat.

Buletin meteorologicu.

Zina.	Luna.	Presiunea aerului	Temperatura	Cerul
Sâmbătă	27. Ian.	763.6 mm.	3.3° R.	ninge
Duminică	28. „	766.6 „	-0.5 „	noros
Luni	29. „	773.5 „	4.1 „	senin
Marti	30. „	767.2 „	4.1 „	obdus
Miercuri	31. „	765 „	5 „	„
Joi	1. Febr.	766.6 „	8 „	senin
Vineri	2. „	766.8 „	9 „	„

Concursu.

Conform ordinațiunei Venerabilului Consistoriu eparchialu arădanu de dto 30. Dec. Nr. 3292/882 — pentru îndeplinirea postului de învățatoru la școla de fetițe profesională-română din comuna *Măderatu*, cu acesta se deschide concursu cu terminu de alegere pe 13. Februaru st. vechiu a. c.

Emolumintele sunt: 1) 200 fl. v. a. bani gata salariu anualu; 2) 10 orgii de lemne din care se va încălzi și școla, 3) 6 fl. v. a. pentru conferința, 4) quartiru liberu cu grădină de legumi.

Doritorele de-a ocupa acestu postu sunt avisate a-și trimite recursele loru instruite conform stat. org. până la ziua de alegere, adresate Comitetului Parochialu — Prea Onoratalu Domn Atanasiu Mera, adm. protopopescu in Șiria (Világos).

Comitetul parochialu.

Cu scirea și învoirea mea: **Atanasiu Mera**, m. p. Administratoru prot. și Inspectoru de școle.

Pentru îndeplinirea postului de capelanu clasa II. lângă veteranul parochu Nicolau Grozescu, din *Belintu*, prin acesta se escrie concursul cu terminu de alegere pe ziua de 20. Fauru a. c.

Emolumintele sunt: 10 jugere de pământu aratoriu în valöre de 200 fl. v. a. și 1/3 din venitele stolaru dela 210 numere de case, adică cam 40 fl. v. a.

Recurenții sunt avisați, recursurile lor ajustate conform preșcriselor Statutului organic și ale „Regulamentului” — și adresate Comitetului parochial, până la 19. Fauru a. c. ale trâmite parintelui protopopu tractualu Georgiu Crațiunescu în Belincz p. u. Kiszetó; și a se presenta în vr'o Duminecă ori sârbătore în biserica din locu, spre a-și arêta desteritatea în cântări ori cuvântări bisericesci.

Belințu, în 9. Ianuariu 1883.

Comitetul parochialu.

In conțelegere cu mine: **G. Crațiunescu**, protopopu.

Pentru vacanta parochie de clasa a III-a din comuna *Prêzescii* cu filia *Doncenii*, protopresbiteratul B. Ineului, se escrie concursu cu terminulu de alegere pe **6. Februarie** st. v. anulû curgătoru.

Emolumintele sunt: douăzeci jugere pâmêntu parte arătoriu parte fênațu, stola și birulû usitatû dela 113 Nr. de case, quartirû liberû cu grădină de legumî.

Doritorii de a ocupa acêstă parochie aũ a-și trimitte recursurile sale instruate conform stat. org. la oficiul parochialu gr. or. din Prêzescii, posta ultimă Boros-Șebeșu până la 2. Februarie, st. v. a. c. iară până la alegere să se prezenteze în vre-o Duminecă seu Sârbătore la s. biserica din locu pentru a-si arêta cunoșcința în oratorie și cântări.

Prêzescii 10. Ianuarie, 1883.

Comitetul parochialu.

In conțelegere cu protopresb. tractualu **Ioanû Cornea**. m. p.

Pe baza conclusului a. Vener. Consistoriu diecesanu din 2/14. Decembre 1882 Nr. 3305. B. pentru deplinirea parochiei vacante de clasa III din *Iermata*, în protopresbiteratul Șiriei (Vilagoșulu) se escrie concursu de alegere pre Dumineca dela **6/18 Februarie 1883**.

Emolumintele sunt: a) una sesiune de pâmêntu parte arătoriu parte fênațu, cu unû fondû intravilanu; b) birulû preoțescû câte 1 mêsura dela casa cu pâmîntu, jumătate graũ jumătate cucuruz; c) ștôlele usuare dela 110 numerî de case.

Doritorii de a ocupa acêstă parochie sunt avisați recursurile lor instruate în sensul stat. org. și a regulamentului pentru parochii până în 30 Ianuariu 1883. a le subșterne la subscrisul adm. protopresbiteralû în Vilagoșu.

Dela recurenți să recere a se presenta într'o ȃi de Duminecă sau sârbătore în s. biserica din locu spre a-și arêta desteritatea în cantu și în cele pastorale.

Comitetul parochialu.

In conțelegere cu mine: **Atanasiu Mera**. m. p. Administratoru protopresbiteralû.

Pentru deplinirea parochiei vacante de clasa primă din comuna *Sâmbăteni*, se escrie prin acêsta concursu nou cu terminu până la **6/18. Februaru 1883**, când se va ține și alegerea.

Emolumintele împreunate cu acêstă parochie sunt: Una sesiune de pâmêntu arătoriu, birulû și stolele îndătinat.

Dela recurenți se recere ca să producă testimoniû despre absolvirea a lorû 8 clase gimnasiale cu esamenû de maturitate, despre absolvirea studiilor teologice, precum și testimoniû, că aũ depusu esame-

nulû de calificățiune teologică, și sunt calificați pentru parochii de clasa primă.

Doritorii de a ocupa acêstă parochie aũ a-și subșterne recursurile lor adresate comitetului parochialu până în ȃiua susnumită Reverendissimului Domnû Moise Bocșanu, administratoru protopresbiteralû alu Aradului, în Kurtics, și până în ȃiua de alegere a-se presenta în vre-o Duminecă, sau sârbătore în sânta biserica din Sâmbăteni, spre a-și arêta desteritatea în cântare tipicû și cuvântări bisericesci. Sâmbăteni în 1/19. Ianuariu 1883.

Comitetul parochialu

In conțelegere cu: **Moise Bocșanu**, m. p. adm. protop.

Pe baza decisului ven. Consistoriu eparchialu din Arad, dtulû 2. Decembre 1882. Nr. 3137. B. pentru deplinirea parochiei vacante de clasa III. *Șustra*, în protopresbiteratul Hasiășulu, se escrie concursul cu terminu de alegere pe **13/25. Fauru 1883**.

Emolumintele sunt: una sesiune de 30 jugere de pâmîntu, 24 aratură, 6 fênațe — plațu intravilanu de $\frac{1}{2}$ jug. fără casă, și $\frac{1}{2}$ jug. estravilanu, apoi stola îndatinată dela 140 numerî de case.

Este de observatû că sesiunea parochială este însărcinată cu o restanță de contribuțiune și de ecivalentu, remasă după reposatulû acolo preotû Stefan Dorca, — în suma de peste 260 fl. v. a; afară d'acea cu speșele pentru regularea Begeului în suma de 24 fl. v. a. cari tôte va trebui să le depureze fitoriulû preotû.

Recursurile ajustate conform preșcriselor stat. org și ale „Regulamentului,” și adresate respectivulû comitetu parochialu sunt a se trimite subscrisulû protopopu în Belincz, p. u. Kiszetó; avênd recurenții în vr'o Duminecă ori sârbătore a se presenta în biserica din locu, spre a-și arêta desteritatea în cântări și tipiculû bisericescu.

Șustra, 3 Ianuariu 1883.

Comitetul parochialu.

In conțelegere cu mine: **Georgiu Crațiunescu**, m. p. protopopu.

Nr. 778 S.

Subscrisulû Consistoriu oferă unû *Stipendiû*, de 500 fl. pe trei ani unû tineru carele se va pregăti în institutulû agronomicu din Ungarisch-Altenburg pentru profesura de agronomie la institutele diecesane de teologie și de pedagogie.

Petenții aũ să producă următorele documinte: 1) Atestatû de botezû, că sunt români gr. or. 2) Atestatû de maturitate de gimnasiu sau de școla reală. 3) Atestatû dela medicu că sunt de constituție sănătôsă. 4) Atestatû că afară de limba română mai poședû și limba magiară și germână în așu gradû, ca se pôtă asculta prelegerile la numitulû institutu.

Mai departe, celû-ce va câștiga acêstu stipendiû se va deobliga a servi la preșisele institute diecesane celû puținû 10 ani de ȃile.

Petițiile instruate cu atestatale de mai sus aũ să se trimită încoci până la finea lui *Iuliu 1883. st. vechiu*.

Caransebeșu din ședința consistorială tinută în 18. Noembre 1882.

Consistoriul diecesanu.

Ioanû Popasû, m. p.

Episcopu.